

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

RomaMultiLangPrimE
2020-1-RO01-KA201-080342

Inspectoratul Școlar Județean Arad

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad, România

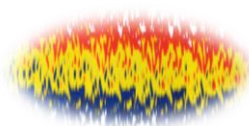
Povești cu selipici

Support Roma Children Integration via Multiliteracies and Multimodality

for Language Learning in Early Primary Education

2020-1-RO01-KA201-080342

Arad, mai 2022

2020 - 2022

Povești cu selipici

RomaMultiLangPrimE

Prezenta lucrare reunește cele mai bune povești ale copiilor de la Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad, România, participanți la Concursul internațional **Povești cu sclipici**, derulat în cadrul proiectului **Support Roma Children Integration via Multiliteracies and Multimodality for Language Learning in Early Primary Education, 2020-1-RO01-KA201-080342**, finanțat prin Programul ERASMUS+ și implementat în perioada 2020 – 2022 de către:

Coordonator proiect:

Inspectoratul Școlar Județean Arad

România

Parteneri:

Secondary School Angel Karaliychev

Bulgaria

Panepistimio Patron

Grecia

Polo Europeo della Conoscenza-I.C. Bosco Chiesanuova

Italia

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

România

Osmaniye il Milli Egitim Mudurlugu

Turcia

La realizarea culegerii de povești „**Povești cu sclipici**” au contribuit:

Echipa de coordonare:

Göndör Marius-Sorin

Inspectoratul Școlar Județean Arad

Lalyer Raluca

Inspectoratul Școlar Județean Arad

Avacovici Adina-Codruța-Elena

Inspectoratul Școlar Județean Arad

Jula Gianina-Aurora

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Iovescu Mihaela

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Coordonatori profesori:

Blidar Codruța-Lumișița

Ilea Claudia-Cristina

Buboi Lorena-Denisa

Onița Rodica

Ciurdar Maria-Minodora

Pat Livia

Curețean Ana-Mărioara

Protase Izabela-Iliana

Deac Ramona-Crina

Simon Ramona-Melania

Dubeștean-Naghi Florela Ioana

Șandru Daciana-Ramona

Indrieș Olga-Cristina

Tuță Adina-Teodora

Ismană Claudiu-Corneliu

Țițirig Cristina-Maria

Srijinul Comisiei Europene pentru producerea acestei publicații nu constituie o susținere a conținutului care reflectă doar punctul de vedere al autorilor, iar Agenția Națională și Comisia nu pot fi considerate responsabile pentru orice utilizare care poate fi făcută a informațiilor conținute în aceasta.

Povestea	Autor	Pagină
	<i>Cuvânt înainte</i>	3
Aventura din pădure	<i>Pascu Cristian Dragoș</i>	4
Puterea prieteniei	<i>Sumănariu Ionuț</i>	5
O zi cu peripeții	<i>Lazăr Norbert</i>	6
Zânele din grădina bunicii	<i>Gavaziuc Iasmina-Maria</i>	7
Vacanță în familie	<i>Varga Ana-Maria</i>	9
Familia mea	<i>Cristea Marvin</i>	10
O faptă bună	<i>Pașca Larisa</i>	11
Cățelul Spike	<i>Hodrea Paul</i>	12
Copilăria	<i>Fețeanu Iosif</i>	13
O prietenă de neuitat	<i>Nyiczas Alexandra</i>	14
Vrăjitoarea	<i>Tănase Alissia</i>	15
Povestea familiei mele de Crăciun	<i>Dabija Daria</i>	16
Cățelușă Dasy	<i>Dărăban Georgiana Alexandra</i>	17
Prietenia adevărată	<i>Vacariu Vlad Alexandru</i>	18
Animăluțele mele	<i>Maroșan Marcus-Andrei</i>	19
Prietenia, floare rară	<i>Dutcă Petronela-Alisia</i>	20
Pădurea fermecată	<i>Anghel Diana Nicoleta</i>	21
Prințesa Diana și câinele Toto	<i>Cosma Amelia Lorena</i>	22
Minciuna	<i>Mișcuța Alya</i>	23
Prietenia adevărată	<i>Predoiu Patrik</i>	24
Primăvara în pădure	<i>Poinar David</i>	25
Prietenia	<i>Străin Alisa Tania</i>	26
Prima zi de școală	<i>Cianac Diana-Isabela</i>	27
Prieteni buni	<i>Hărăbor Andrei-Alexandru</i>	28
Eu și familia mea	<i>Dutcă Andreea-Magdalena</i>	29
Andrei	<i>Pop Darius Andrei</i>	30
Prietenie și înțelegere	<i>Blaj Alessia Andreea</i>	30
Prietenia de încredere	<i>Condurache Delia</i>	31
Familia mea	<i>Dudaș Sonia Maria</i>	31
Între prieteni	<i>Ionoaia Maria Sofia</i>	32
Prietenul meu, Darius	<i>Murariu Daniel Andrei</i>	32
În parcul prieteniei	<i>Fețeanu Sara</i>	33
O lecție la zăpadă	<i>Suba Bianca</i>	33
Jucăria pierdută	<i>Nemeș Ștefan</i>	34
Nu vă jucați cu focul!	<i>Kabat Iulia</i>	34
Un nou început	<i>Macovei Maya</i>	35
Buburuza somnoroasă	<i>Andrieș Alexandru</i>	36
Buburuza și ploaia neașteptată	<i>Antonilă Antonia</i>	37
Buburuza Mia	<i>Ateș Alexandru</i>	38
Buburuza	<i>Dihel Ovidiu</i>	39
O zi ploioasă de vară	<i>Vîlcu Antonia</i>	40
Prieteni	<i>Gaiță Alexandru Daniel</i>	41
Să ajutăm pădurea	<i>Cristea Noriela Roberta</i>	42

Cuvânt înainte

Poveștile, prezente în această lucrare, au fost realizate de către un grup de elevi ai Școlii Gimnaziale „Iosif Moldovan” Arad, cu vârste cuprinse între 7 și 12 ani, în cadrul proiectului „Support Roma Children Integration via Multiliteracies and Multimodality for Language Learning in Early Primary Education (RomaMultiLangPrimE)” - Erasmus+, 2020-1- RO01-KA201-080342,

Proiectul derulat a răspuns unei nevoi a cetățeanului modern care, datorită dezvoltărilor tehnologice și a transcenderii diferitelor coduri lingvistice și culturale, trebuie să dezvolte noi abilități pentru a putea înțelege, utiliza și produce o varietate de texte multimodale (texte care combină cuvinte, simboluri, imagini, diagrame și sunet) cu ajutorul unor noi forme tipografice și de tehnologie digitală interoperabilă. Dezvoltarea unor astfel de competențe în cadrul sistemelor educaționale ale Uniunii Europene constituie obiective inovatoare și importante de predare și învățare. Multiliterăția, multimodalitatea, multiligvismul și învățarea limbilor străine, pot ajuta elevii cu vârsta cuprinsă între 6-12 ani să se familiarizeze cu forme mai atractive pentru a decoda mesajele comunicative, prezente în diferite texte sau referitoare la viața de zi cu zi, să se exprime oral sau în scris și pentru integrarea minorităților elevilor în clasa educațională. Poveștile au fost realizate în urma pilotării unor scenarii de învățare bazate tocmai pe aceste elemente.

Să nu uităm că acești copii sunt generația nativilor digitali, iar modul de comunicare a adus serioase modificări și la nivelul structurilor cognitive. Asistăm astăzi la un mod deficitar de comunicare prin cuvinte, ori cuvântul este depozitarul unei imense bogății de gândire și cultură, El are un rol deloc neglijabil și la nivel afectiv sau la nivel comportamental. Cuvintele îngăduie utilizatorilor să se refere la orice domeniu al realității Nu putem asista impasibili la pierderea acestei moșteniri care va duce omenirea înapoi sub raportul a ceea ce înalță omul, nu numai deasupra celorlalte vietăți, ci și deasupra tehnologiei. Cuvântul, pentru a putea fi înțeles și utilizat astăzi de către copii, trebuie întărit prin modalități care le sunt familiare.

Proiectul a oferit elevilor posibilitatea de a transpune în înțelegerea și realizarea de texte a unor elemente din propria lor viață, din propria cultură. Pentru aceasta a fost necesară realizarea unor situații de învățare provocatoare care să solicite elevilor efort, imaginație, perseverență, talent, colaborare, ca ingrediente ale reușitei în viață, pornind de la principiul conform căruia nimic nu se obține gratuit în lumea aceasta. Orice împlinire își are punctul de pornire într-o idee, dar pentru realizarea ei este nevoie de muncă, inspirație, împărtășire de informații, sentimente și valori.

În spiritul unei învățări autentice, când produsul muncii realizate este valorizat, micii autori și poveștile lor au participat la concursul internațional de povești. Răspătata muncii este această colecție, difuzată în mediul online, dar și tipărită.

Mulțumim partenerilor noștri pentru împărtășirea de bune practici în acest domeniu, mulțumim colegilor profesori pentru deschiderea manifestată pentru a pilota metodologia propusă și pentru efortul depus, mulțumim părinților pentru susținere, și nu în ultimul rând elevilor pentru care nu este bucurie mai mare decât aceea de a putea spune: „Sunt mândru că eu am făcut acest lucru!”

Coordonatorii lucrării

Aventura din pădure

Odată împreună cu prietenii mei, Sergiu, Patrik, Matei, David și Arian ne-am dus în pădure. Prima dată am văzut un papagal foarte colorat. El avea capul albastru ca cerul, coada albă ca zăpada și corpul galben ca soarele. S-a uitat fix la noi, dar din păcate eu nu aveam telefonul la mine ca să îi fac o poză. Patrik s-a oferit să mă ajute.

- Este foarte frumos !
- Da! am spus noi în cor.

Ne-am continuat drumul. Pădurea era foarte frumoasă. Dintr-o dată am zărit un urs. Se pare că eram pe teritoriul lor. Matei ne-a spus ca nu cumva să ne mișcăm deoarece devin agresivi. Am intrat în pădurea lor, fără să fim poftiți! Zis și făcut! Ne-am întins pe spate în iarba mare din pădure și am rămas nemișcați până nu am mai văzut animalul.

- Îți mulțumim pentru sfat ! zise David. Dacă era după mine o luam la fugă, mă bucur că suntem prieteni atât de buni.
- De aceea sunt prietenii! Mă bucur foarte mult că sunteți cu mine! spuse Matei.

Arian a propus să părăsim teritoriul urșilor, dar David spuse:

- Dacă tot suntem aici, haideți să mai explorăm pădurea!

Majoritatea am fost de acord. Eram curioși și curajoși! Am și uitat de pățania noastră. Strigam fiecare cât de tare putea. Am mers cât am mers și la un moment dat am ajuns la o casă părăsită.

- Ce caută casa aceasta în mijlocul pădurii? am întrebat eu.
- Nu știu, dar propun să nu ne apropiem! zise Sergiu

Dintr-o dată ușa casei se deschise și casa a început, ca un magnet, să ne tragă înăuntru și să vorbească:

- Ați tulburat liniștea pădurii și ați încălcat teritoriul urșilor!
Veți plăti pentru aceasta!

Ne țineam cu greu unul de celălalt, temându-ne să nu fim acaparați casa misterioasă.

- Să vă țineți de copac! spuse Patrik.
- Să facem lanțul frăției! Are puteri magice și poate ne va salva! spuse David.

Ne-am luat de mâini și....minune: casa ne-a dat drumul! Cu greu am reușit să fugim printre copacii care acum erau înfricoșători! Nici soarele cel luminos nu mai reușea să își facă loc! Pădurea era tot mai întunecată. Eram foarte oboseți și ne-am rătăcit.

- Propun să folosim busola și să verificăm mușchii de pe copaci. Poate așa vom reuși să ieșim din pădurea aceasta! spuse Arian.
- Ai dreptate! Haideți să plecăm odată de aici! aprobă Matei.

Arian a luat busola în mână și ne-a indicat nordul. Mușchii copacilor ne arărau și ei că suntem pe drumul cel bun.

- Nu știam că ești așa de priceput, Arian! Mă bucur să vă am ca prieteni băieți! am spus eu.

Împreună am reușit cu toții să ajungem acasă cu bine, unde deja ne așteptau îngrijorați părinții noștri. A fost o aventură pe cîste din care am învățat că trebuie să respecti pentru a fi respectat!

gg65931172 www.gograph.com

Pascu Cristian Dragoș

Nivel de vîrstă: 8 -9 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Onița Rodica, Dubeștean-Naghi Florela Ioana

2020 - 2022

Puterea prieteniei

Au fost odată ca niciodată doi prinți, prieteni foarte buni, pe nume Ionuț și Mario. Ei erau frumoși, deștepți și se înțelegeau foarte bine. Toată ziua se jucau în curtea palatului unde locuiau împreună cu familiile lor. Într-o zi, în timp ce se jucau, s-au auzit niște sunete ciudate. Împărații fiind plecați din palat, prințul Ionuț se apropie de săteni și le spuse:

– Hei, oameni buni din acest sat, nu vă temeți de aceste zgomote ciudate, sunt aici cu voi și împreună cu prințul Mario, o să vă apărăm orice va fi!

Acestea fiind spuse, deodată cerul se întunecă și apără un dragon cu trei capete. Toată lumea începu să fie agitată și să le fie frică de dragon. Văzând acestea, Ionuț veni lângă Mario și spuse oamenilor din sat:

– Ce v-am promis, promisiune rămâne! O să vă apărăm de acest dragon.

Cei doi prinți au luat săbiile și caii, pornind să-l urmărească pe dragon pentru a-l alunga din palat. Nici dragonul nu se lăsa ușor și începu o luptă mare între ei.

Deodată se auzi un țipăt puternic:

– Rooooooooooooooooooooarrrrrr!

Era dragonul care simțea ca pierde lupta. Prinții prindeau tot mai mult curaj, deoarece aveau încredere unul în altul, se apărau și se susțineau reciproc amândoi. Într-un final, după o luptă grea, cei doi prieteni prinți susținuți de câțiva oameni de la palat au reușit să răpună dragonul fără ca să fie cineva rănit.

A urmat un ospăț la palat unde au participat toți sătenii, făcând cu toții o petrecere mare, iar cei doi prinți s-au bucurat foarte mult de prietenia ce îi leagă, astfel reușind să apere tot regatul de dragonul care voia să le facă rău. Totodată, ei și-au promis că vor rămâne prieteni pe vecie, iar la greu să se ajute mereu unul pe altul.

Din această poveste învățăm despre valoarea și încrederea într-un prieten și ajutorul ce trebuie oferit și primit între ei. Așadar e bine să avem prieteni care să ne ajute la nevoie și să putem ajuta la rândul nostru.

shutterstock.com - 45399106

Sumănariu Ionuț

Nivel de vârstă: 8 - 9 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Ismană Claudiu, Ilea Claudia

2020 - 2022

O zi cu peripeții

Era o zi geroasă de iarnă. Afară ninge cu fulgi de nea de catifea, care se legănau ușor în bătaia vântului. Eu și prietenii mei ne-am gândit să mergem pe dealul din spatele casei, sărind și chiuind. Copiii se bucurau din plin de zăpada care scârțâia sub picioare. Alex și-a adus sania primită de ziua lui, de un verde lucios, la care se înhămau două coarne negre, unite cu două tălpi încovoiate, care alunecau fin pe omătul înghețat.

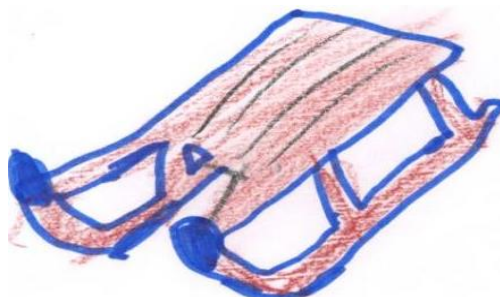
Mândru de el, Alex i-a provocat pe ceilalți la un concurs de viteză cu săniile. Ambițios din fire, credea că singurul câștigător va fi el. Socoteala nu i-a ieșit, fiindcă un alt copil, care nu avea sanie, s-a gândit să folosească o placă veche, de plastic. Toți copiii râdeau de el și de placa lui. Dealul abrupt ascundea fel de fel de primejdii. Cu puțin timp în urmă, pe acel deal s-a întâmplat o nenorocire: un băiat s-a accidentat dându-se pe panta alunecoasă a dealului cu un sac și, alunecând periculos, și-a rupt piciorul. Nenorocirea avea să se repete. Alex și copilul cu placa au făcut un pariu: cel care va ajunge primul la poalele dealului va fi recunoscut ca fiind șeful tuturor.

Cursa a început. Startul l-a dat o fetiță cu codițe împletite, cu obraji roșii, care, cu un zâmbet ștrengăresc a ridicat fularul fosforescent. Săniile au început să alunece. Alex conducea cursa. Ca din senin, pe lângă el, zbura ca un fulger ceva... Era copilul cu placa, care chiuia de fericire, zburând ca vântul și alunecând periculos. O sanie cu o viteză uimitoare se îndreptă spre placă amenințător. Nu era altul decât temutul Victor, un copil nazdrăvan, mult mai mare decât ei, și sania lui luminată cu multe de beculețe. Simțeam că ceva rău se va întâmpla...Așa a și fost! Victor, cu un surâs ironic, s-a agățat de brațul copilului cu placa, făcându-l pe acesta să se îndrepte cu viteză mare spre un copac falnic. Momentul ce a urmat m-a lăsat cu gura căscată...

Fără să privească înapoi, copilul nazdrăvan își vedea liniștit de drum, dornic să câștige. Am oprit sania aproape de locul accidentului și cu suflarea tăiată am ajuns lângă copilul cu placa. Mă temeam să nu fi pățit ceva rău! Gemetele lui se auzeau din ce în ce mai tare...Avea piciorul julit și o durere ascuțită îi invada tot corpul. Cu greu am reușit să-l ridic pe sania mea și să alunec lin spre poalele dealului. Acolo ne așteptau ceilalți care deja îl felicitau pe marele câștigător, Victor.

Speriați, au năvălit spre noi și adevărul a ieșit la lumină. Se lăsă o tăcere grea. Nu se puteau împăca cu gândul că cineva putea să trișeze pentru a câștiga. Au hotărât să-l declare pe copilul cu placa câștigător, alegându-l liderul lor, așa după cum se spune „să stăm strâmb și să judecăm drept”!

Seara s-a lăsat peste întregul oraș, vântul s-a întehit, iar copiii oboșiți, dar bucuroși, se îndreptau spre casele lor. A fost o zi cu multe peripeții!

Lazăr Norbert

Nivel de vârstă: 10 - 11 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Țițirig Cristina Maria, Protase Izabela Iliana

Zânele din grădina bunicii

Încă de mică am fost convinsă că există zâne, care o ajută pe bunica la treburi, în grădină.

În această vară, eu și verișoara mea, Ștefana, am decis să mergem la bunica în grădină și să le căutăm ca să aflăm dacă ele chiar există (ceea ce noi credeam). Când am ajuns la bunica acasă, am ajutat-o să facă curățenie, iar după aceea am întrebat-o dacă putem merge la ea în grădină. Bunica a fost de acord cât timp nu ne atingem de frumoasele ei flori. Am așteptat să se însereze și am ieșit afară în grădină. Ne-am așezat lângă un copac înalt și am așteptat ocupându-ne timpul citind. La un moment dat, ne-am oprit din citit și am văzut o lumină foarte puternică, galbenă și strălucitoare. Când am vrut să ne apropiem de ea, a dispărut, lăsând în urmă un praf galben, strălucitor. Noi am luat praful în mână și după ce l-am ținut fiecare câteva secunde, el a dispărut. Atunci am decis să mergem în casă și să așteptăm ziua de mâine pentru a putea să o întrebăm pe bunica cum are grijă de florile ei.

Se făcu dimineață, iar noi am mers grăbite la bunica pentru a o întreba cum îngrijește florile. Ea ne spuse că e nevoie de răbdare, grijă și foarte multă atenție.

Seara am mers din nou în grădină și am așteptat să apară lumina, dar din păcate nu apăruse nimic. Așa că, am hotărât să stăm de veghe să surpridem apariția luminii. În miez de noapte, se auzi ceva din lalelele bunicii. Era ceva mic și sclipitor, care se apropia de noi.

- Bună! Nu vă fie frică, nu vă voi face nimic! V-am văzut și ieri-seară. Eu am lăsat acel praf ca să îmi dau seama dacă sunteți persoane bune, spuse zâna.
- Bună! Dar ce faci aici? Am întrebat-o eu nedumerită.
- Suntem mai multe! Așa cresc florile bunicii tale mari și frumoase.
- Dar bunica ne-a spus că e nevoie de răbdare, grijă și de foarte multă atenție.
- Da, așa este! Fără aceste lucruri noi nu am fi aici.
- Pot să iasă și celelalte zâne? întrebă verișoara mea.
- Le voi spune să iasă doar dacă îmi promiteți că nimeni niciodată nu va afla de existența noastră.
- Îți promitem! Am spus eu și verișoara mea.

Zâna le chemă și pe celelalte zâne care cred că erau peste cincizeci. Unele aveau aripi mari, altele aveau aripi mici de culoare verde – unele își schimbau culoarea în funcție de emoția pe care o simțeau. Unele purtau haine verzi, iar altele purtau haine în culorile curcubeului. Părul lor era lung și împletit. Toate aveau părul de aur, care sclipea.

- Se face dimineață, ar trebui să plecăm! Ne mai vedem dacă mai veniți seara pe aici.
- Mai venim, noapte bună!
- La fel și vouă!
- Mulțumim!

Am mers și noi în casă și am început să povestim despre ceea ce ni s-a întâmplat. Nici mie, nici verișoarei mele nu ne-a venit să credem ce am văzut.

Deodată, se auziră niște bătăi în geam. Când am tras draperia, se văzu o lumină ca de zână. Era zâna pe care o cunoscuserăm în urmă cu puțină vreme.

- Ajutor! Am nevoie de voi! Cineva vrea să ne distrugă florile și casele.
- Știți cine este? a întrebat verișoara mea.
- Nu, nu știm. Dar vă rog, haideți!

Eu și Ștefana am mers grăbite în grădină unde am văzut o lumină roșie, care ardea tot ceea ce atingea, florile și casele zânelor.

- Haideți să prindem lumina roșie și să vedem cine e, spuse zâna.

Atunci zânele au făcut un cerc, s-au prins toate de mâini cu noi și au prins-o într-un nor de praf. Lumina căzu și nu mai strălucea-era un mic licurici cenușiu acum.

– Este fostul nostru rege! De ce ar face așa ceva?!

Între timp, eu și verișoara mea l-am pus într-un borcan pentru a nu putea pleca.

– Am vrut să pot să stau și eu cu voi, se auzi vocea stinsă a fostului rege.

– Suntem de acord! spuseră zânele.

– Mă bucur că totul s-a terminat cu bine și că mi-am reprimit strălucirea alături de voi.

Am lăsat zânele să adoarmă și noi am făcut la fel. Până la urmă am avut dreptate că bunica mea are zâne în grădină!

Gavaziuc Iasmina-Maria
Nivel de vârstă: 11 - 12 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Buboi Lorena-Denisa

Vacanță în familie

Azi este 1 Iunie și am luat vacanța de vară așteptată. Eu și cu familia mea ne-am hotărât să plecăm într-o vacanță în afara țării. Eu am propus să mergem la mare, la Istanbul, tata a propus să mergem în Paris, iar mama a propus să mergem în Grecia.

Eu mai am și două surori – una de patru ani și cealaltă de un an și jumătate. Apoi, a fost întrebată și sora mea de patru ani, Nicoleta. Ea a spus că nu știe unde vrea și ne-a sfătuit să scriem trei bilețele cu locațiile alese, iar ea să aleagă un bilețel. Noi toți am fost de acord cu sfatul surorii mele, nici nu am mai stat pe gânduri (un copil poate fi extrem de aprig la minte câteodată!) și ne-am apucat de lucru. După ce am terminat de scris bilețelele, le-am pus într-o șapcă, iar sora mea a extras un bilețel pe care scria „Istanbul”, adică ceea ce mi-am dorit eu. Chiar după extragerea făcută, mama ne-a spus să mergem și să ne pregătim bagajele pentru a putea porni către aeroport și pentru a ne cumpăra biletele spre destinația mult râvnită.

După câteva ore de zburat cu avionul, în sfârșit am ajuns la Istanbul. Pentru că ne-am grăbit, nu am mai apucat să mergem la cumpărături așa că am rămas fără costume de baie. Am decis să ne îndreptăm către magazinele din Istanbul și să ne cumpărăm de acolo tot ceea ce ne lipsea. După ce am terminat de făcut cumpărăturile, ne-am pornit înapoi spre hotelul unde eram cazați pentru a ne răcori cu o baie în piscină. În aceeași zi am reușit să vizităm câteva obiective turistice, iar după finalizarea turului orașului Istanbul, am realizat că acest oraș este la fel de fermecător după cum era de așteptat.

Mai departe ne-a venit o idee genială! Să ajungem de aici și în Grecia. Așadar, am decis să îndeplinim și dorința mamei mele, așa cum am făcut și în călătoria spre Istanbul. Am mers la aeroport după bilete și am pornit spre Grecia. După călătoria cu avionul, în care am admirat dansul printre norii pufoși, am ajuns în Grecia, unde mi-a plăcut foarte mult. Tata însă nu a fost atât de fericit, spunând că nu îi place atât de mult în Grecia, așa că mai departe, ghici ce!, am mers la Paris. Ajunși acolo, nici nu ne-am odihnit pentru că, dacă tot ne aflăm în acel oraș minunat, trebuia să mergem să vizităm și turnul Eiffel. După ce am vizitat turnul am ținut neapărat să mergem la Disneyland, unde mie sincer mi-a plăcut cel mai mult.

Așa ne-am petrecut noi vacanța de vară – călătorind împreună, în familie. A fost perfect!

Varga Ana-Maria
Nivel de vârstă: 11 - 12 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Buboi Lorena-Denisa

Familia mea

Fac parte dintr-o familie frumoasă, de patru membri. Sunt cele mai scumpe persoane pe care le am și îi iubesc enorm. Familia este cea care îți oferă sprijinul atunci când te confrunți cu obstacolele vieții. Familia mea m-a învățat ce înseamnă iubirea, înțelegerea și respectul și mi-a arătat cum să mă integrez în societate și cum să fiu puternic atunci când am un eșec.

Eu sunt elev în clasa a V-a A, la Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” și am 12 ani. Mai am o surioară care este la școală, în grupa pregătitoare și are șase ani. Părinții m-au învățat cum să parcurg singur drumul cântre școală, cum să traversez străzile, deoarece ei sunt la serviciu – așa că eu trebuie să fiu independent.

Abia așteptam vacanța de vară pentru a face activități împreună. Când au părinții timp, facem drumeții prin pădure cu bicicletele, ne oprim la un picnic în pădure, ne jucăm, ne place să respirăm aer curat. În zilele călduroase mergem să ne răcorim la piscină, unde eu și sora mea ne distrăm foarte tare.

În vacanță petrecem mai mult timp la bunicii pe care îi iubesc. Ei locuiesc la o casă, cu o curte mare și o grădină imensă. Aproape toți cei din familia mea sunt născuți vara și sărbătorim la bunici, în curte, iar eu sunt foarte fericit că suntem toți împreună și familia mea este minunată.

Eu și sora mea ne mai certăm, așa se întâmplă între frați, însă o iubesc foarte mult și încerc să o ajut cât de mult pot pentru a se pregăti la școală – eu fiind fratele mai mare – o ajut cu alfabetul, cifrele și cântecele. Îmi place foarte mult să îmi petrec timpul cu familia mea. În anotimpurile răcoroase ne mai jucăm împreună rummy, cărți și jocuri cu zaruri – atunci mă simt bine, liniștit, fericit și împlinit.

Am familia minunată pe care o iubesc cu toată ființa mea. Le mulțumesc că au grijă de mine, iubindu-mă enorm. Mă rog la Doamne-Doamne ca familia mea să rămână la fel de unită și fericită mereu.

Cristea Marvin
Nivel de vârstă: 11 - 12 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Buboi Lorena-Denisa

O faptă bună

Pe strada Florilor, numărul douăzeci, se afla un orfelinat abandonat care a fost reconstruit și mobilat de către Kim, o tânără aflată în ultimul an de facultate.

Astăzi este cel mai frumos orfelinat din oraș. La cinci ani de la reconstruire, Kim a plecat în New York City pentru a-și vizita familia, iar acolo a întâlnit un băiețel fără familie care stătea mereu în garajul din fața blocului părinților ei. Într-o zi s-a gândit să vorbească cu el:

- Bună, micuțule! îl salută ea.
- Bună! salută el îngândurat.
- Cum te cheamă? întreabă Kim.
- Pe mine mă cheamă Miles...Pe tine cum te cheamă?
- Numele meu este Kim. Haide cu mine, o să am grijă de tine.

L-a luat la ea și a avut grijă de el: i-a dat să mănânce, l-a spălat, l-a îmbrăcat...

Și uite așa a trecut un an, iar Kim trebuia să se întoarcă la ea în oraș. Pentru că nu a avut de ales, l-a luat și pe Miles cu ea. Au luat avionul și au zburat aproape cinci ore. Lui Miles îi era foarte frică deoarece a fost prima experiență pe care a avut-o într-un avion. Ziua următoare au ajuns acasă.

Kim și-ar fi dorit mult să îl mai țină pe Miles la ea, dar din păcate nu a mai putut. Așa că l-a dus la orfelinatul ei și s-a asigurat că îngrijitorii se ocupă de el. Peste o lună a venit ora de vizită în care toți copiii își găseau câte o familie. Au fost foarte mulți părinți.

După ce ora de vizită s-a terminat, au mai rămas doar trei copii, printre care și Miles.

Luna următoare i-au luat și pe cei doi, însă Miles nu a fost ales de vreo familie. Prima oară Kim s-a îngrijorat pentru că nu știa ce o să facă cu el dacă nu îl lua nimeni. Și chiar așa a fost. Nu l-a luat nimeni doar pentru că nu era la fel de drăguț ca ceilalți.

Vremea a trecut. Kim s-a căsătorit și și-a întemeiat o familie. Are și ea doi copii: Jessica și Mike, dar s-a gândit să îl adopte pe Miles, chiar dacă e mai mare decât copiii eicum sunt cu toți o familie fericită!

gg60068109 GoGraph.com

Pașca Larisa
Nivel de vârstă: 12 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Tuță Adina-Teodora

Cățelul Spike

Într-o zi de iarnă când eram acasă trist, părinții mei au intrat în camera mea și m-au întrebat:

- De ce ești trist?
- Sunt trist pentru că toți colegii mei au animale de companie și vreau și eu unul.
- Ce animal ți-ai dori? s-au interesat ei.
- Mi-aș dori un câine...am răspuns eu.

Ziua mea de naștere e în 1 august. De ziua mea au venit mulți musafiri, iar asta a însemnat multe cadouri. Mă gândeam că părinții mei vor veni cu un cadou frumos, adică un cățel, dar nu s-a întâmplat. La finalul petrecerii, când mai erau doar copiii care dormeau la mine în casă peste noapte, mami și cu tati au adus o cutie mare din care se auzeau niște sunete. Părinții mei au venit mai aproape și au zis:

- Surpriză!!!!

Din cutie a ieșit un câine de talie medie care avea blană lucioasă de culorile maro și negru și era foarte jucăuș.

- Mulțumesc, vă iubesc din tot sufletul! am zis eu.
- Să crești mare, dar ce nume vei da cățelului? m-au iscodit dâșii.
- Îi voi da numele...hmmmm, Spike, am mărturisit eu.

Timpul a trecut, iar Spike se făcea din ce în ce mai mare. La un moment dat era atât de mare încât te dădea pe jos când sărea pe tine să te îmbrățișeze. Așa că trebuia să îl ducem la dresaj. Au fost niște momente triste cât era Spike plecat, dar mă gândeam cât de mult mă voi juca cu el când va reveni. După două zile, dresorul ne-a sunat că putem merge în vizită, și desigur că am mers. Dar până la urmă dresorul ne-a zis că putem să îl luăm acasă pentru că s-a descurcat foarte bine. Am fost foarte fericit din cauza asta.

Am ajuns acasă, i-am dat mâncare lui Spike și i-am arătat noul culcuș în care va sta. Ușa de la culcuș era din fier, iar pentru că sărea de bucurie când ne vedea pe ușă, s-a lovit la picior. Am mers la veterinar, iar acesta a spus că trebuie să îl operăm ca să nu-l mai doară. După operație, adică peste două săptămâni, l-am luat pe Spike acasă. Când aproape am ajuns, am făcut pană la roata de la mașină. Tati s-a pus să o repare, iar niște câini vagabonzi au urmărit mirosul de câine a lui Spike. Noroc că Spike era mare și i-a speriat pe câinii vagabonzi. M-am jucat cu Spike până s-a terminat ziua, iar după aceea ne-am culcat, Spike la el în culcuș, iar eu la mine în cameră.

De la apariția lui Spike în viața mea nu au mai existat zile în care să fiu trist sau plictisit, iar venirea lui în familie m-a responsabilizat.

Vă doresc tuturor să aveți un astfel de prieten de nădejde!

Hodrea Paul
Nivel de vârstă: 12 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Tuță Adina-Teodora

Copilăria

Îmi aduc aminte cu plăcere de momentele când ieșeam iarna cu copiii la plimbare și cum colindam fiecare casă din cartier, cum făceam năzbâtii de fiecare dată când prindeam ocazia și cum le făceam probleme părinților mei, care îmi doreau doar binele.

O întâmplare de care nu aș mai vrea să îmi aduc aminte s-a întâmplat cu mult timp în urmă, pe când aveam opt ani.

Era o zi liniștită de iarnă și priveam pe geam cum fulgii de nea se așezau ușor pe crengile copacului înalt din fața casei. Deodată s-a auzit soneria, iar eu am alergat spre ușă să văd cine este. Am deschis ușa, iar în fața mea a apărut silueta celui mai bun prieten al meu, Ștefan.

L-am poftit înăuntru, dar el a m-a refuzat, spunându-mi că nu poate, deoarece este grăbit să meargă la săniuş. Acesta m-a chemat și pe mine, iar eu fericit am acceptat și am mers să caut sania în podul casei. Ne îndreptam cu pași repezi spre pârtia unde trebuia să începă distracția.

După ceva timp de mers, am ajuns la pârtie unde mai mulți copii de vârste apropiate nouă se dădeau deja pe pârtie.

Nu știam să mă dau prea bine cu sania, așa că Ștefan mi-a făcut o demonstrație care m-a încurajat să o fac și eu. A sosit momentul când trebuia să o iau la vale cu sania și, curajos, am luat viteză și spre mirarea multora a fost destul de bine pentru început. Când am ajuns jos, copiii au început să aplaude și să mă felicite. Acest lucru m-a făcut să am încredere în mine și să fiu încrezut. Nu pot afirma același lucru și despre a doua oară, când a avut loc un accident care mi-a lăsat cicatrici.

După această întâmplare, am învățat că nu este bine să fii încrezut și că trebuie să iei mereu în calcul posibilitatea ca lucrurile să nu meargă conform planurilor tale.

Fețeanu Iosif
Nivel de vârstă: 11-12 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Tuță Adina-Teodora

O prietenă de neuitat!

Într-o dimineață de toamnă, soarele își arăta ultimele raze de după norii plumburi pregătiți pentru anotimpul friguros.

Începutul școlii îmi dădea întotdeauna fiori, fiindcă stăteam singură în banca de lângă geamul luminat de ultimele raze jucăușe ale soarelui toamnic. Mă obișnuisem cu singurătatea, deși mă înțelegeam bine cu ceilalți colegi. Liniștea se lăsă odată cu intrarea învățătoarei, care ținea de mână o fetiță cu părul auriu, împletit în doua codițe ca spicele de grâu, cu doi ochi mari, albaștri care priveau mirați spre noi. Era mai înaltă decât mine, îmbrăcată simplu, cu o rochiță roz care parcă îi însenina întreaga față.

Am făcut repede cunoștință cu ea, iar ea, curioasă din fire, dorea să știe unde se poate așeza. Un loc liber era lângă mine. S-a așezat tăcută și așteptam ambele cu nerăbdare pauza. Când glasul clopoțelului anunța dorita pauză, am aflat și mai multe lucruri despre noua colegă. Parcă avea o tristețe în ochi atunci când povestea că împreună cu familia ei călătorește foarte mult, iar ea era nevoită să schimbe multe școli. Orele s-au terminat și, spre marea mea surprindere, am aflat că locuiește aproape de mine. Ne-am dat întâlnire în parcul din spatele blocului, unde ne-am jucat și așa am devenit cele mai bune prietene. Temele le făceam împreună și nu era weekend în care să nu ne întâlnim. Toți știau că ne leagă o prietenie frumoasă și sinceră.

Timpul trecea, iar buna mea prietenă începea să lipsească din ce în ce mai mult. Priveam cu tristețe locul rămas gol de lângă mine. Mă simțeam singură și îmi treceau prin minte cele mai întunecate gânduri, mă temeam să nu fi pățit ceva rău.

Nu am să uit dimineața aceea ploioasă, în care doamna învățătoare ne anunță cu dezamăgire că fata cea nouă s-a mutat împreună cu familia ei într-un alt oraș îndepărtat. Dezamăgită, îmi stăpâneam cu greu lacrimile: îmi pierdusem prietena cea mai bună!

Sper că într-o bună zi să o mai revăd, pentru că nimic nu mai e la fel fără ea prietena mea iubită. Cât de dor îmi este de prietena mea pe care nu o voi uita niciodată!

Nyiczas Alexandra

Nivel de vârstă: 10 - 11 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Țițirig Cristina Maria, Protase Izabela Iliana

Vrăjitoarea

Într-o zi de vară, am mers la magazin. Acolo era o bătrânică care aștepta. Bătrânică zize:

– Dragă fată, vino să mă ajuți, că nu pot duce singură cumpărăturile, spuse bătrâna.

– Văd că sunt grele, am să vă ajut!

Am ajuns acasă și acolo am văzut o pălărie neagră, ciudată și cu un moț.

– Ha,ha,ha! ai intrat în plasă!

A închis ușa, ferestrele și orice cale de scăpare. Eu, speriată am vrut să fug! Vrăjitoarea era malefică! M-a închis într-o cameră mare și neagră, iar ea a dispărut. Trebuia cumva să ies de acolo....

– O, nu, ce mă fac acum? Nu pot scăpa!

Vrăjitoarea se întoarse nervoasă că nu mai are ce mânca. Se gândi să mă mănânce pe mine! Eu, fiind speriată, am vrut să sparg geamul, dar casa era izolată cu un câmp magnetic, iar vraja nu putea fi ruptă. S-a dus după lemne să pregătească focul pentru mâncare.

Din fericire, părinții mei erau pe drum. Mă căutau și aflaseră de casa spre care m-am dus. Au ajuns la casa vrăjitoarei și am reușit să plecăm acasă

Peste un an, de ziua mea, vrăjitoarea voia să își ia revanșa. S-a întors călare pe o furtună și a stricat petrecerea. Trebuia să fac ceva ca să o opresc! Mă amenințase că toată viața nu o să mă lase în pace. M-am gândit să mă folosesc de armele ei. Trebuia să trec de câmpul magnetic, așa că am luat un magnet cu mine.

Casa ei era spre nord. Am urmărit-o. Se auzea vocea ei:

– Servitor!!! Vreau apa și ochi de țipar și triton!

– Acum, acum!

A venit seara. Am folosit magnetul și am reușit să intru. Știam că în fiecare seară își numără banii. Am pus magnetul în cufărul cu bani. Când vrăjitoarea a luat banii în mână, magnetul a tras-o înauntru, iar eu am închis cufărul cu șapte lacăte.

Nu știu ce s-a mai întâmplat cu ea, dar pe mine nu m-a mai căutat niciodată! De faci bine, bine găsești, de faci rău, cu rău te întâlnești!

Tănase Alissia
Nivel de vârstă: 10 - 11 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Blidar Codruța

Povestea familiei mele de Crăciun

Era seara de Crăciun. Eu cu fratele meu David și cu verișorul meu Lucas ne jucam împreună. Deodată, verișorul meu, Lucas întrebă:

- Daria, când vine Moș Crăciun?
- Păi, Lucas, el vine noaptea! Am spus eu.
- Ah, păi am crezut că vine mai repede.
- Nu, tu trebuie doar să aștepti.

Împreună cu familia mea cântam colinde. Erau așa de frumoase! Deodată, am auzit un zgomot. Ne-am dus toți afară și l-am zărit pe Moș Crăciun. Eram așa de încântați.

- Uite-l pe Moș Crăciun! Am spus toți copiii. Și părinții erau foarte încântați. Nu le venea să creadă.

Moș Crăciun zise:

- Am venit la voi pentru că Crăciunul e în pericol! spuse el.
- O vai! Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.
- Păi, ieri am fost anunțat de spiridușii mei că va veni o tornadă de zăpadă peste tot!
- Ei bine ce trebuie să facem? Am întrebat eu.
- Voi trebuie să opriți împreună cu spiridușii mei zăpada!

Ne-am îmbracat bine în haine groase și ne-am urcat toți în sanie, de la mic la mare. Am ajuns la Polul Nord. Era așa de frumos! Am văzut chiar și Aurora boreală. Când am ajuns, Moș Crăciun a zis:

- Vedeți zăpada aia mare de pe deal?
- Da, vedem! Am spus cu toții.
- Ei bine, dacă nu o dăm jos, va cădea peste cadouri! zise Moșul îngândurat.
- Copiii vor fi triști că nu vor avea Crăciun! am zis eu.
- Dar asta nu o să se întâmple, pentru că voi o să ma ajutați!

Apoi un spiriduș a venit și spuse:

- Moșule, mai sunt 30 de minute și se va sparge!
- Trebuie să urcăm și să o dăm jos de acolo! Luați-vă lopeți! a spus tata.
- Bună idee! zise mama.

Ne-am urcat sus și am reușit să o împrăștiem. Moș Craciun a fost foarte fericit că am salvat Crăciunul.

Și aceasta a fost povestea familiei mele. Am ajuns acasă și sub brad am văzut multe cadouri frumoase pentru toata familia, nu doar pentru copii. Am primit chiar și o scrisoare frumoasă de la Moșul:

Dragii mei,

Mă bucur că m-ați ajutat să salvez Crăciunul! Știam că mă pot baza pe voi. Drept răsplată, aveți fiecare câte un mic cadou. Nu o să uit niciodată experiența asta!

Cu drag,
Moșul

Dabija Daria
Nivel de vârstă: 10 - 11 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Blidar Codruța

2020 - 2022

Cățelușă Daisy

Era o zi ploioasă de toamnă, iar Daisy, cățelușă mea, dormea liniștită în culcușul ei așezat la picioarele patului meu.

Nu o aveam de mult timp, așa că, pentru sănătatea ei și a mea, trebuia să o duc la cabinetul veterinarului pentru a o vaccina. Cabinetul nu era departe de casa mea, câteva străzi cotite și ajungeam acolo. Veterinarul, om în vârstă, cărunt, o mângâie pe cățelușă, se jucă puțin cu ea și o consultă. Părea totul în regulă, dar medicul i-a făcut mai întâi un consult. S-a uitat la mine și mi-a spus că Daisy mai trebuie să facă niște investigații. Descoperise o tumoare.

Au urmat multe zile de tratament. Uneori era bine, dar de la o vreme cățelușă mea a început să se comporte ciudat. Refuza să mănânce mâncarea ei preferată, nu bea apă, era liniștită, chiar prea calmă. O priveam cum sleită de puteri închidea ochii obosiți, parcă dorind să doarmă. Obosită, adormeam cu gândul la ea. Îmi aminteam cuvintele veterinarului. Simțeam cum mi se strânge inima, de parcă ceva rău urma să se întâmple.

Zorii zilei m-au găsit îngenunchiată lângă culcușul cățelușei. Înlăcrimată, am strigat cu disperare că Daisy a pățit ceva. Ghemotocul acela plin de viață, jucăuș, era acum tăcut, rece ca un sloi de gheață. Îngrijorată, mama l-a sunat pe veterinar, anunțându-l că Daisy nu mai respira. Cu o voce joasă, calmă, el ne-a explicat că Daisy a murit. Dintr-odată, o liniște apăsătoare se lăsa în toată încăperea. Simțeam un gol imens în suflet. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji fierbinți, iar mama mă ținea în brațe, așa cum mi-am ținut eu cățelușă fără viață.

Au trecut multe zile, dar eu eram din ce în ce mai tristă. Nu puteam trece peste această pierdere dureroasă. Totul, până într-o zi în care părinții mi-au adus o cutie legată cu o fundiță. Din cutie se auzea un scâncet. Inima mi-a tresărit. Da, era ce îmi închipuiam, un cățel mic și rotofei a sărit din cutie la mine în brațe. Urma o altă poveste, cu un nou cățel.

Nu o voi uita niciodată pe Daisy, dar este timpul să merg mai departe și să-mi vindec sufletul alături de noul cățel!

Dărăban Georgiana Alexandra

Nivel de vârstă: 10 - 11 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Țițirig Cristina Maria, Protase Izabela Iliana

Prietenia adevărată

Într-o zi geroasă de iarnă, când fulgii jucăuși se legănau în bătaia vântului rece, împreună cu prietenul meu Luigi, ne-am gândit să patinăm pe lacul înghețat din spatele casei noastre. Nici nu ne trecea prin gând ce urma să se întâmple.

Luigi era încântat, dar și nerăbdător să patineze, vorbea întruna, emoționat, și mare i-a fost mirarea la vederea lacului imens, scaldat de razele strălucitoare ale soarelui care se reflectau pe patinele noastre și parcă totul era desprins dintr-o poveste. Se formase pe suprafața apei o gheață destul de groasă, dar nepregătită să fie patinată.

Fricos din fire, Luigi a ezitat la început. L-am sfătuit să-și pună patinele și am alunecat spre mijlocul lacului, locul în care urma să se întâmple ceva. Patinele au început să alunece tot mai repede. La mijlocul lacului, sub stratul de zăpadă proaspătă, se ascundea un strat de gheață mult mai subțire. Vitejește, am pornit cu avânt, oprindu-mă chiar în acel loc. De sub patine se auzi un scârțâit. Gheața a cedat, eu am căzut în apa rece și am dat să mă scufund. Disperat, am început să strig după ajutor, iar Luigi mă privea împietrit. Fără să ezite, a sărit să mă ajute. Nu a reușit din prima și a încercat din nou. Timp să mai cheme ajutoare nu era, așa că m-a scos din gaura adâncă care îngheța în jurul meu cu ultimele puteri. M-a adus la marginea lacului, mi-a acoperit picioarele cu geaca lui și a rupt -o la fugă spre casă cerând ajutor.

Ca un prieten bun, Luigi mi-a fost alături atunci când am dat de greu și m-a ajutat atunci când am avut nevoie.

Vom rămâne prieteni pentru totdeauna!

Vacariu Vlad Alexandru
Nivel de vârstă: 10 - 11 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesori coordonatori:
Țițirig Cristina Maria, Protase Izabela Iliana

Animăluțele mele

Iubesc toate animalele, dar cel mai mult eu iubesc câinii ...

Am auzit că primul animal domesticit de om a fost câinele.

Eu am acasă un acvariu cu mulți peștișori colorați și jucăuși, un porcușor de Guineea pe nume Țuca și doi căței frumoși: un pittbull pe care l-am numit Spartacus și un doberman ce se numește Sasha. Pe acești câini, pur și simplu îi ador.

Spartacus are patru ani, este un câine bun și blând, ascultător și jucăuș. Despre pittbull se spune că e un câine agresiv, dar cățelul meu este foarte blând și cuminte ...

Sasha are șapte ani. Este mare, dar cuminte și jucăușă și ea. Îi place să fie mângâiată și să vorbești cu ea și se bucură de fiecare dată când merg la cușca ei să o văd. Dă din coadă și se-nvârte întruna, de fericire! Însă nu-i plac deloc pisicile și latră mereu când vede câte una ...

Acum trei ani, eu am avut varicelă. După ce mi-a trecut de tot, am ieșit afară în curte și cățeii mei s-au bucurat tare mult să mă vadă: s-au învârtit pe loc, dând din coadă și lătrând fericiți. Lui Spartacus și Sashei le place foarte mult să-i scoatem la plimbare pe câmp, să alerge liberi ... Însă nu le prea place apa, le este frică să facă baie, chiar plâng parcă atunci când văd furtunul de apă.

Îmi place să hrănesc și peștișorii mei, să mă uit la ei cum înoată. Aș putea sta ore-n șir să-i privesc! Ador să mă joc cu porcușorul Țuca, să-i fac baie, să o hrănesc și să-i tai unghiuțele ...

Uneori mă joc și cu pisicuțele verișoarei mele. Tare drăgălașe mai sunt, dar și mofturoase! Așa sunt pisicile, ce să-i faci ?

Dar cel mai mult îmi iubesc cățeii; sunt frumoși, iubitori, loiali și ascultători. Ei sunt cei mai buni prieteni ai mei, căci mă ascultă, se joacă cu mine și mă iubesc necondiționat ...

De la ei am înțeles ce înseamnă iubirea adevărată, sinceră și fără margini. De la câini putem învăța foarte multe: iubirea, înțelegerea, respectul și devotamentul ...

Câinele este cel mai bun și mai credincios prieten al omului !...

Maroșan Marcus-Andrei
Nivel de vârstă: 9 - 10 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Șandru Daciana-Ramona

Prietenia, floare rară!

Îmi amintesc și acum, de parcă ar fi fost ieri ...

Eram nou venită în școală, în clasa I. Nu știam cum va fi doamna mea învățătoare, nici ce colegi voi avea. Veneam dintr-o școală mică, de la țară.

Plină de emoție și de gânduri ciudate am intrat în clasa cea nouă. Multe fețe de copii, mulți ochi se uitau la mine cu curiozitate și cu mirare parcă .

Am auzit vocea caldă a unei fete înalte :

- Uite, dacă vrei, poți să stai lângă mine ! și mi-a făcut semn spre băncuța ei.

Așa am cunoscut-o pe prietena mea cea mai bună, Sara. Nu pot spune că semănăm la înfățișare eu sunt mititică și subțirică, am părul scurt și ondulat, ea e foaaarte înaltă pentru vârsta ei, are un păr negru și lucios de parc-ar fi Albă ca zăpada !...

La învățatură însă ne asemănăm; suntem amândouă silitoare, ambițioase, conștiincioase și cuminiți. Ne plac lucrurile corecte și tot ce e frumos. Cred că de asta suntem și așa de bune prietene ...

Cel mai mult îmi place atunci când Sara îmi arată desenele ei. Desenează atât de frumos !

Ea e talentată mai ales la peisaje, eu în schimb pictez și colorez fețe omenești, animale, obiecte ...

Îmi aduc aminte că odată, din greșală, ni s-au încurcat albumele cu desene. Ce uimire a fost la fiecare, când a găsit în ghiozdan alte coli desenate decât trebuia ! Bineînțeles că ne-am amuzat teribil de asta și ne-am scris una alteia cuvinte frumoase de felicitare pe marginea foilor de hârtie. Ba eu chiar am dat nota 10 pe un desen - tablou al Sarei ...

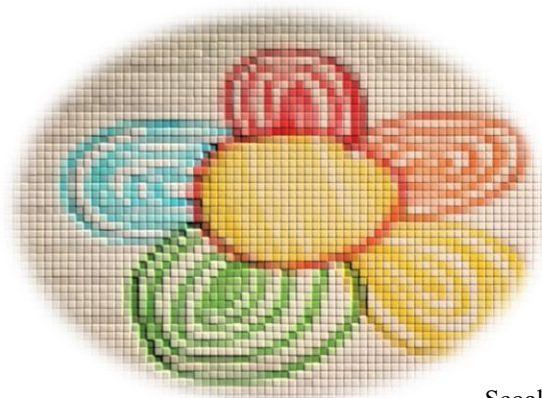
Mai am acasă încă trei surori mai mici. Pe Sara, prietena mea cea mai bună, o simt însă tot o soră. Ea e sora mea mai mare, sora mea de la școală ... Facem multe – multe împreună : ne ajutăm la lecții, discutăm în pauze, ne jucăm mereu împreună, desenăm, mergem în parc, ne vizităm uneori ...

Odată, la școală, un băiat m-a jignit , spunându-mi că sunt o „înțepată ” ... Eram gata să plâng și să-l spun doamnei învățătoare. Noroc cu Sara care mi-a luat apărarea și l-a certat pe acel coleg, explicându-i că nu e deloc frumos ce a spus și făcându-l să-și ceară scuze.

De atunci, Sara este mereu în inima mea ...

Se apropie în curând ziua mea de naștere. Știu precis ce-mi doresc atunci când suflu în lumânările din tort: ca eu și Sara să rămânem mereu prietene, și când vom crește, toată viața noastră .

Într-adevăr, prietenia este o floare rară și neprețuită !...

Ducă Petronela Alisia
Nivel de vârstă: 9 - 10 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Șandru Daciana-Ramona

Pădurea femeceată

A fost odată ca niciodată un tărâm magic, liniștit, până a fost găsit acest tărâm de doi copii, pe nume Patrik și Amelia. Ei au văzut aici multe viețuitoare adorabile. După un timp Amelia zise:

- Uite ce am găsit, Patrik !
- Ce ai găsit, Amelia ?
- Am descoperit o hartă !
- Uau, o să fim bogați !

Apoi cei doi porniră la drum. În călătoria lor au întâmpinat foarte multe obstacole. Ei au trecut prin: peștera morții, labirintul pierzaniei, groapa rechinilor, monstrul care mănâncă copii, oul imposibil de spart și cea mai rea dintre toate a fost ghicitoarea imposibil de rezolvat. Dacă nu ghicești, te aruncă în groapa cu țepi otrăvitori. Ei au reușit să facă în așa fel încât să câștige toate probele, deși le-a fost foarte greu să scape cu viață după atâtea probe extreme.

Au mai mers ei ce au mers și au întâlnit delfinul zburător și peștele rechin. Mai târziu Amelia zise :

- Vreau să mergem acasă !
- Știu! Și eu vreau să ajungem acasă.
- Ce ne facem noi acum?
- Eu cred că știu ! Vom merge mai departe până la comoară!
- Dar știi unde e harta ?
- Da, e la mine!

Patrik o căută, dar și-a dat seama că o uitase în peștera morții. După un timp, ei s-au decis să meargă să recupereze harta.

Într-un final au recuperat harta și cu ajutorul ei au găsit vestita comoară. Acolo îi aștepta o pasăre magică de foc, care îi lăsa să deschidă cufărul doar dacă știau cuvintele magice.

Astfel că Patrik i-a spus Ameliei :

- Prieteni pentru totdeauna !
- Mereu împreună! zise Amelia.

Pasărea auzind cuvintele magice le-a deschis cufărul care era plin cu monede de aur.

Anghel Diana Nicoleta
Nivel de vârstă: 8 -9 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesori coordonatori:
Onița Rodica, Dubeștean-Naghi Florela Ioana

Prințesa Diana și câinele Toto

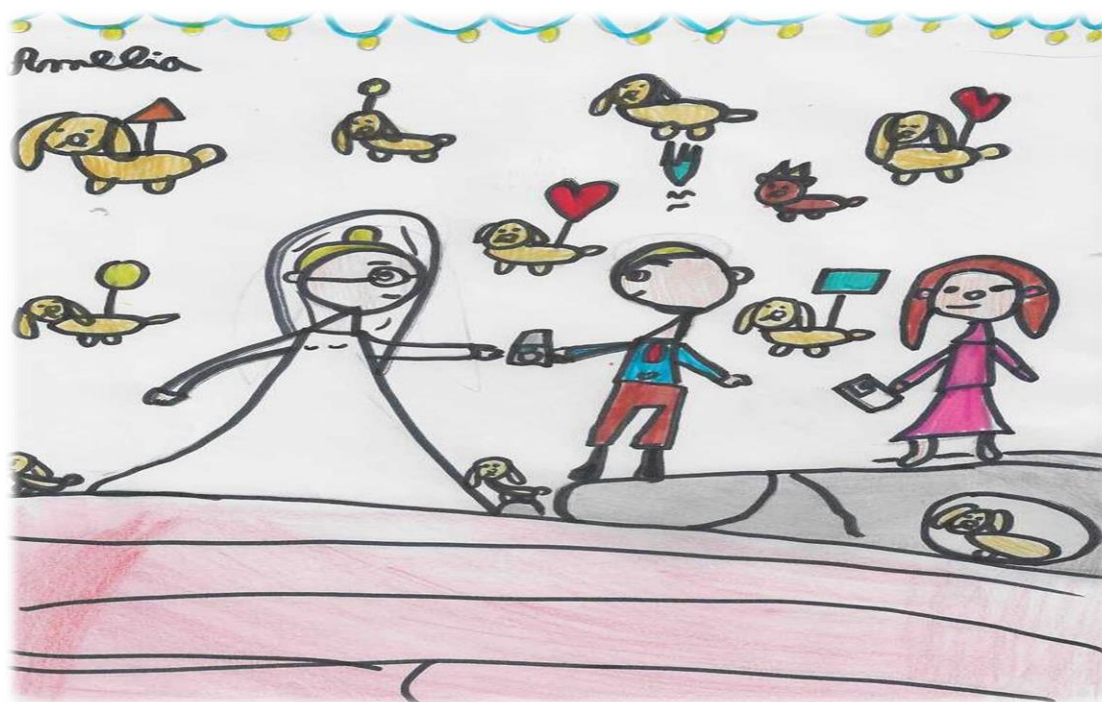
A fost odată ca niciodată o prințesă pe nume Diana. Ea avea un câțel pe care îl chema Toto. Într-o zi un prinț pe nume Alex a vrut să intre în castel. Poarta era închisă, așa că el a urcat pe ziduri până în podul castelului.

Lângă prințesa Diana, Toto a început să latre tot mai tare, arătând spre pod. S-a gândit să urce A văzut că nu e nimeni acolo și s-a dus în camera ei.

Apoi s-a auzit o pocnitură. Prințul Alex a căzut din pod. Toto l-a mușcat pe Alex deoarece nu îl cunoștea. Diana a aprins lumina. S-a speriat tare, dar prințul i-a spus că nu vrea să facă rău, era doar curios să vadă castelul.

Cei doi au devenit prieteni și curând au decis să facă nunta. Prințul i-a adus în dar o pisică siameză, deoarece știa cât de mult își dorește Diana una. Aveau emoții că pisica și câinele nu se vor înțelege, dar n-a fost așa, erau buni prieteni, așa că Diana cu Alex, liniștiți, s-au îmbrăcat frumos și a început nunta.

La nuntă s-au întâlnit cu prietenii lor Matei, Arina, pisicile și câinii lor. A fost o petrecere atât de reușită!

Cosma Amelia Lorena
Nivel de vârstă: 8 -9 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesori coordonatori:
Onița Rodica, Dubeștean-Naghi Florela Ioana

Minciuna

Într-o zi de luni, eu și Alexandra ne-am întâlnit de dimineață pentru a merge împreună la școală. După câteva minute am ajuns.

Am intrat în clasă și ne-am pregătit pentru ora de matematică cu mari emoții pentru că trebuia să dăm test. Doamna învățătoare a intrat zâmbind în clasă și ne-a salutat:

- Bună ziua, copii!
- Bună ziua, doamna învățătoare!
- Ce ați făcut în weekend? ne-a întrebat doamna.

Toți am răspuns ce am făcut, dar am fost mirată că Alexandra a mințit-o pe doamna. Ea a spus că a făcut curățenie, dar ea tot weekendul s-a jucat pe afară.

- Ooo, bravo, Alexandra! Ce harnică ești! i-a spus doamna învățătoare.

A venit timpul să dăm testul la matematică. Alexandra a ridicat mâna și a cerut să o lase din clasă puțin pentru că nu se simte bine. Doamna învățătoare i-a dat voie să iasă puțin, dar să nu stea mult.

Alexandra a ieșit afară, nu știu ce a făcut, dar s-a întors destul de târziu. Era foarte speriată când s-a întors în clasă. Eu am știut că ea nu a învățat pentru test că tot weekendul s-a jucat.

Imediat după ce a intrat Alexandra în clasă, s-a auzit un zgomot foarte puternic de la o alarmă. Toți elevii din școală au fugit din clase împreună cu doamnele învățătoare și au ieșit afară, în curte, speriați și mirați ce s-a întâmplat.

După câteva minute am aflat cu toții că Alexandra a pornit alarma școlii.

Doamna învățătoare a întrebat-o:

- Alexandra, de ce ai făcut așa ceva?
- Mă scuzați, dar nu am învățat la matematică și nu am vrut să iau o notă mică. Așa că m-am gândit cum să scap de test.
- Vai, Alexandra, cum să faci așa ceva! a spus doamna. Acum nu ai notă mică la matematică, dar o să ai nota scăzută la purtare și e mai grav!
- Doamna învățătoare, promit că n-o să mai fac!

Așa s-a terminat isprava Alexandrei. De atunci ea nu mai face așa multe năzdrăvăanii și învață mult mai bine. Ea a învățat din această întâmplare că minciuna are picioare scurte și nu e bună deloc.

Mișcuța Alya
Nivel de vârstă: 8 - 9 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Simon Ramona-Maelania

Prietenia adevărată

Erau odată ca niciodată doi frați, Paul și Raul. La școală l-au întâlnit pe Alex, pe care îl credeau dușmanul lor numărul unu. Tot timpul îi batjocorea, dar cei doi frați nu s-au lăsat intimidatăi.

Într-o zi s-au dus în parc și au discutat cum să facă față agresivității lui Alex. A doua zi, când au ajuns la școală și l-au văzut pe Alex, Raul i-a spus lui Paul :

- Nu îl băga în seamă, orice ar spune !
- Bine frate, am încredere în tine ! zise Paul

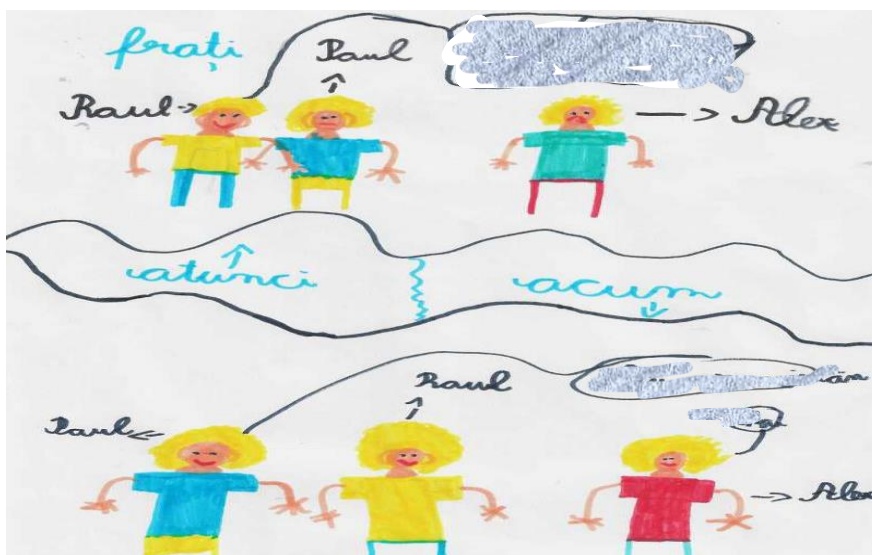
Atunci Alex s-a apropiat încetșor de Paul, dar Raul i-a spus :

- Dacă te atingi de Paul, o să o pățești ! Ne-am înțeles ?
- Bine! Ne-am înțeles, spuse Alex rușinat.
- M-ai scăpat, frate ! Mulțumesc!
- Nu trebuie să îți fie frică !
- Poate Alex voia doar să fie prietenul nostru.
- Da ! Chiar nu ne-am gândit !
- Hai la el repede !

Cei doi frați îl zăriră pe Alex care plângea pe coridor :

- Alex, de ce plângi ? spuse Raul
- Pentru că am vrut să fiu prieten cu voi, dar voi ați crezut că vă vreau răul.
- Noi nu ne-am dat seama că am putea fi prieteni. De acum încolo vei fi prietenul nostru cel mai bun.
- Îți promitem că vom petrece mai mult timp împreună!

În fiecare zi s-au jucat cu Alex și astfel visul său s-a îndeplinit. Cei trei prieteni au fost foarte fericiți, deoarece au înțeles ce înseamnă prietenia adevărată.

Predoiu Patrik

Nivel de vârstă: 8 -9 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Onița Rodica, Dubeștean-Naghi Florela Ioana

2020 - 2022

Primăvara în pădure

Astă – primăvară, eu împreună cu Cosmin, un prieten de al meu am fost în pădurea din jurul casei bunicilor mei de la țară.

În pădure totul era minunat. Copacii erau parcă îmbrăcați cu haine verzi. Pe jos era parcă un covor multicolor de flori.

După un timp în care ne-am plimbat prin pădure și am admirat frumusețea de acolo. Andrei mi –a arătat:

- Uite un cuib cu ouă de păsărele!

Cosmin a vrut să atingă cuibul dar eu l-am oprit:

- Nu îl atinge! Faci un mare rău!
- De ce să nu ating! Sunt doar niște ouă, nu le fac nimic!
- Cosmin, dacă atingi ouăle și cuibul atunci pasărea când vine la cuib nu o sa vrea să mai stea în cuib și pe ouă!
- Ha! Ha! Ha! Nu te cred! Cum să se întâmple așa! mi-a spus Cosmin, râzând.

El nu m-a ascultat și a atins ouăle și cuibul. Imediat a ajuns pasărea, dar ea nu s-a mai așezat în cuib. A făcut câteva ture în jurul cuibului și a plecat cu totul.

- Cosmin, uite ce ai făcut acum! am strigat la el supărat.
- Vai, ce rău îmi pare! a spus cu lacrimi în ochi, Cosmin. Niciodată nu o să mai fac!

Cosmin și-a recunoscut fapta dar răul a fost făcut. Niciodată nu trebuie să atingem cuiburile cu ouă ale păsărilor! Cosmin și-a învățat lecția.

Poinar David

Nivel de vârstă: 8 - 9 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesor coordonator:

Simon Ramona-Maelania

Prietenia

O fetiță pe nume Ana avea mulți prieteni la care ținea foarte mult.

Într-o zi fetița a mers să o viziteze pe prietena ei Mara, dar aceasta nu a vrut să se joace cu ea. Fetița merse mai departe către Ioana, dar nici aceasta nu dori să vorbească cu ea. Ea se gândi să meargă la Mihai, dar nici cu acesta nu avuse noroc, așa că îl întrebă :

- Ce te supără ?
- Bunica mea a murit.
- Te înțeleg, nu e ușor, dar eu te voi ajuta să treci peste această pierdere!
- Îți mulțumesc! Dar aș vrea să fiu puțin singur.
- Bine ! Ne mai vedem și mâine !

Fetița se întoarse și la Ioana și îi spuse :

- De ce nu ai vrut să vorbești cu mine mai devreme ?
- Ei bine, de câteva zile nu mă simt prea bine.
- Îmi cer scuze, nu știam ! Dar voi rămâne cu tine până te faci bine.
- Îți mulțumesc foarte mult !

În cele din urmă Ana se gândi să mai treacă odată și pe la Mara să vadă cum se mai simte.

- Ești supărată pe mine ?
- Nu! Ești cea mai bună prietenă a mea, doar că nu am avut chef de joacă.
- Ai vrea să ne jucăm acum ?
- Desigur !
- Nu ai vrea să mergem la mine să mâncăm pizza și să bem suc înainte ?
- Ba da ! Cine nu ar vrea pizza ?

Ana a dus-o pe Mara acasă unde a avut parte de o mare surpriză. Prietenii săi i-au organizat o petrecere surpriză în cinstea prieteniei și atenției față de ei.

În final toți și-au dat seama că sunt foarte norocoși și au promis că vor rămâne pe veci prieteni.

Străin Alisa Tania
Nivel de vârstă: 8 -9 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesori coordonatori:
Onița Rodica, Dubeștean-Naghi Florela Ioana

Prima zi de școală

Era odată o școală superbă în care a învățat și mama mea. A venit vremea să fiu și eu școlăriță. Eram speriată de câtă lume am văzut în prima zi de școală și am început să plâng. O țineam pe mama de mână și nu voiam deloc să-i dau drumul. Dacă mă lăsa singură acolo?

Pentru mine familia este totul. Ne ajutăm mereu unii pe alții. Mama este o bucătăreasa excelentă. Tata lucrează de dimineața până seara ca să-și întrețină familia. Eu, fetița cea mică și singură la părinți, mă bucur de dragostea și grija lor și încerc să-i fac să fie mândri de mine. Deci, ce mă fac acum după ce mama îmi va da drumul la mână? Nu-mi amintesc aproape nimic de la acea festivitate, decât o mulțime de copii, de flori, căldura mâinii mamei și sunetul de clopoțel care ne anunța că trebuie să intrăm în clasă. Fără mama....

Mi-era rușine că plâng, dar nu aveam ce face. Doamna m-a așezat în bancă alături de o altă fetiță, cu părul și ochii negri. Mi-a luat mâna și mi-a spus să nu mai plâng că la școală va fi frumos. Așa i-au spus ei de la centru în care era crescută. Așa îmi spusese și ai mei.

Fetița cea brunetă s-a prezentat. O chema Alina. Spre noi s-au întors și alte două fetițe: prietena Alinei de la centru, Narcisa, și o fetiță cu părul numai bucle, ca ale unui îngerăș, Andreea.

- Hai să fim prietene, a zis Alina.

Și nu știu cum, zâmbetul lor mi-a risipit teama. În prima pauză deja ne jucam împreună. Așa a început prietenia noastră.

De la Alina, care avusese cancer, am învățat că nu trebuie să renunți niciodată. Narcisa era foarte sensibilă și talentată la desen. Să nu uităm de Andreea (sunt șapte frați în casă), frumoasă și dulce, care îți poate face ziua ca și cum ar fi o sărbătoare. Iar eu, cea mai rușinoasă, dar și isteță (așa zice familia mea) le propuneam mereu jocuri. Zilele de la școală ni se păreau prea scurte (mai ales pauzele). Nimeni nu mă poate înveseli în toată lumea aceasta mai mult decât Alina, Narcisa și Andreea!

Atunci, în prima zi de școală, ne-am promis să rămânem mereu alături. Între timp, Alina și Narcisa au plecat de la școala noastră, cei de la centru le-au dus în alt loc, dar ele au rămas în inima și amintirile mele.

Cianac Diana-Isabela
Nivel de vârstă: 8 -9 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Curetean Ana-Mărioara

Prieteni buni

În vara trecută, într-o zi călduroasă, am plecat la plimbare cu prietenii mei: Marko, cățelușul meu, Pufi, și cățelușul lui, Bubu.

Dimineața, am pornit la drum. Am ajuns în parc și ne-am așezat pe o bancă să ne odihnim și să povestim. Eu locuiesc la o fundație care are în grijă copii pe care părinții nu îi pot crește. Am vorbit despre cum îmi petrec timpul, Marko mi-a povestit despre ce face el.

Am hotărât să organizăm un joc alături de cățeluși. Noi eram cavalerii Binelui, iar cățelușii erau supușii noștri. Am intrat în labirint, ne-am dat pe topogan și cu leagănul. Cățelușii dădeau veseli din coadă, iar noi ne distram pe cinste. Apoi am început să ne ascundem. I-am spus lui Pufi să rămână lângă leagăn și să nu se joace cu noi deoarece Marko mă va găsi. S-a uitat trist la mine, dar eu nu m-am lăsat.

Deodată am observat că Pufi lipsește. M-am speriat rău, dar Marko m-a încurajat, spunându-mi că mă va ajuta să îl găsec. Și chiar a făcut-o. Am pornit amândoi, unul la dreapta, altul la stânga. Eu, alergam disperat. L-am strigat, dar nimic! Mă simțeam vinovat că mi-am trădat prietenul pentru un joc.

Deodată a sunat telefonul. Era Marko care l-a găsit pe Pufi. Mi-a explicat unde să merg. Pufi al meu își prinsese lăbuța printre crengile unei tufe după care m-am ascuns prima dată. Probabil mă căutase. L-am luat în brațe și l-am mângâiat. Îl durea tare lăbuța și scâncea. Plângeam și eu.

Marko a sunat-o pe mama lui care ne-a ajutat să îl ducem pe Pufi la veterinar. Acesta i-a bandajat lăbuța, i-a dat tratament și mi-a spus cum să îl îngrijesc.

Am pornit spre casă. Am povestit ce mi s-a întâmplat, iar mamele de acolo s-au bucurat că am găsit cățelușul și că am un prieten atât de bun ca Marko, fără de care nu m-aș fi descurcat.

Am înțeles că a avea prieteni este foarte important, deoarece se joacă și se bucură cu noi, dar ne și ajută și ne arată că nu suntem singuri la greu! Prietenii sunt ca îngerii care ne ocrotesc!

Hărăbor Andrei-Alexandru

Nivel de vârstă: 8 -9 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesor coordonator:

Curețean Ana-Mărioara

Eu și familia mea

Sunt Andreea Dutcă, o fetiță cam micuță de statură, cu părul numai bucle. Povestea nu este despre mine, ci despre familia mea.

Sunt ultima născută într-o familie cu șapte frați. Acum locuiesc numai cu surorile mele (suntem patru surori), cu mama și bunica mea.

Mama mea lucrează în Germania unde îngrijește persoane în vârstă. Nu îi este ușor și nouă ne este dor de ea. De fiecare dată când pleacă, plângem mult, dar știm că o să se întoarcă. Bunica mea este cea mai grozavă. Ne învață să ne îngrijim, să ne îmbrăcăm, să facem curat, să ne purtăm frumos, să nu fim mofturoase și să mulțumim pentru ceea ce avem. Ne verifică la teme și ne duce la Palatul copiilor pentru a exersa limba engleză, la spectacole și plimbări. Doamna zice că avem o superbunică deoarece, în pandemie a învățat să folosească tableta și aplicația classroom pentru a ne ajuta. V-am spus eu că e super tare!

Sora mea mai mare este la un centru de educație incluzivă (ea nu poate învăța la fel de repede ca ceilalți copii). Sunt un pic invidioasă deoarece a plecat cu școala ei într-un proiect în Portugalia. I-a fost frică pe avion, dar s-a descurcat. M-am bucurat mult pentru ea. Alisia și Antonia sunt mai mari decât mine cu un an: Alisia e cea mai isteată și descurcăreață, Toni este firavă și drăguță, iar eu sunt cea mai cu picioarele pe pământ (zice bunica). Ne place foarte mult să facem lucruri împreună și să ne jucăm. Nu ne plictisim niciodată. Mai facem și năzdrăvăanii, dar de cele mai multe ori suntem cuminți.

Familia mea este foarte unită, iar acest lucru mă bucură pe mine cel mai mult. Îmi iubesc familia deoarece atunci când ne este greu reușim să fim alături și nu uităm să zâmbim (toate avem un zâmbet frumos!). Membrii familiei îmi sunt cei mai buni prieteni. Știu că atunci când te afli lângă ei este imposibil să simți tristețe deoarece nu știu cum reușesc să își creeze o stare de bine magică. Și pentru asta îi iubesc și le mulțumesc! Nu mi-aș imagina viața fără ei!

Familia este lucrul cel mai de preț al meu, nu aș schimba-o pentru nimic în lume! Îmi place așa cum este și, pentru mine, este perfectă!

Dutcă Andreea-Magdalena

Nivel de vârstă: 8 -9 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesor coordonator:

Curetean Ana-Mărioara

Andrei

Prietenul meu cel mai bun se numește Andrei. Este un băiat care nu m-a dezamăgit niciodată și nici eu nu doresc să-l dezamăgesc vreodată. Îmi amintesc, cu drag, de momentul în care ne-am cunoscut.

Jucam fotbal în curtea școlii, am dat o pasă nu prea bună și un coleg și-a manifestat nemulțumirea într-un mod lipsit de fair play. Andrei asista pe marginea terenului la jocul nostru. A intervenit în discuțiile noastre despre pase de fotbal și i-a atras atenția colegului certăreț că nu are un limbaj civilizat. Un alt exemplu care ne-a întărit relația de prietenie. Eram tot la ora de sport și mă contraziceam cu colega mea, Maria, pe o pasă la fotbal. Ba e gol, ba nu e gol.....Andrei a calmat situația prin glumele sale și am uitat de ceartă.

Violența în limbaj, în gesturi nu are ce căuta într-un joc mai mult nu este acceptată între colegi. Andrei ne-a spus că un joc trebuie să fie un motiv de relaxare și de timp frumos petrecut împreună. Mi-am cerut scuze Mariei și Andrei a fost încântat de gestul meu.

Acest băiat, Andrei, înțelege și apreciază colegialitatea, prietenia și îmi doresc să am posibilitatea ca pe viitor să învățăm la aceeași școală și poate vom îmbrățișa aceeași meserie pe viitor.

Pop Darius Andrei

Nivel de vârstă: 9 - 10 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Deac Ramona Crina, Ciurdar Maria Minodora

Prietenie și înțelegere

Într-o bună zi, atunci când vă așteptați mai puțin, o să vă găsiți cel mai bun prieten! Vreau să vă povestesc cum mi-am cunoscut cea mai bună prietenă pe care o iubesc la fel ca pe o soră.

Când aveam vreo patru ani, eram în parcul din fața blocului unde locuiește bunica mea. Bunica mă dădea cu hinta și lângă noi a apărut o fetiță drăguță și isteță, pe nume Maria. Privirile noastre s-au întâlnit și ne-am zămbit. Maria m-a întrebat dacă vreau să ne jucăm împreună. Am început joaca. La un moment dat am alergat spre bunica mea și am căzut. Grijulie, Maria m-a ajutat să mă ridic, dar nu am reușit deoarece eram lovită rău la picior și sângeram. Am început să plâng, deoarece durerea și spaima a pus stăpânire pe mine. Maria a chemat-o pe bunica mea care a venit în grabă. Noua mea prietenă insista pe lângă bunica mea să îmi bandajeze ea rana de la picior. Fiind un copil, nu a reușit, bunica a preluat bandajul din mâna Mariei și cu dulceață în glas a rostit: „Prietenul la nevoie se cunoaște!” Ți-ai câștigat o prietenă, Alessia! a exclamat bunica mea.

Timpul a trecut și prietenia noastră s-a format frumos și firesc. Ne vedem zilnic, fiind și colege de clasă, ne ajutăm și ne susținem reciproc în diferite situații. Citim cărți de aventuri și discutăm personajele întâlnite în lecturi. Aceste personaje oferă uneori modele pe care le putem urma în viața noastră. Vorbim la telefon în zilele de vacanță când distanța este mai mare între noi. Ne-am propus, ca în viitor, să mergem în excursiile organizate de către școala noastră. În acest mod interacționăm cu colegii din școală și la întoarcerea din drumeții să putem purta discuții despre locurile vizitate.

Sper ca timpul să consolideze prietenia noastră și să depănăm amintirile copilăriei atunci când vom fi oameni mari.

Blaj Alessia Andreea

Nivel de vârstă: 9 - 10 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Deac Ramona Crina, Ciurdar Maria Minodora

Prietenie de încredere

Într-o zi de iarnă, eram cu prietenii mei, Șerban, Paul, Marc și Dan, la Stâna de Vale. Era un peisaj minunat, fulgii mititei picau încetșor ca niște omuleți dansatori! Îi admiram cu plăcere!

Zăpada era fină, am decis să mergem la săniuș. Marc a vrut să se dea cu mine. La început ne-a fost puțin frică, dar el m-a încurajat. Dintr-o dată, sania începe să alunece. Când am ajuns jos, i-am mulțumit că a vrut să se dea cu mine. După aceea m-am dat cu fiecare! Nu mi-a mai fost frică pentru că mă obișnuisem de prima dată de când m-am dat cu Marc. Apoi am fost la tubing. Dan s-a oferit să se dea cu mine. A trebuit să cumpărăm niște carduri care țineau anumite ture. Un domn ne-a dat un colac. Am urcat niște scări rulante. Când am ajuns sus, era un domn care ne împingea. Ne-a pus în colac și ne-a dat drumul! A fost super! Apoi m-am dat cu Șerban, Paul și Marc.

La final am mers la un restaurant și am mâncat. Am învățat lecția că un prieten nu te lasă, ci teajută!

Condurache Delia

Nivel de vârstă: 9 - 10 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesor coordonator:

Pat Livia

Familia mea

Eu sunt o fetiță norocoasă pentru că am mamă și tată. Să vă prezint familia mea: pe mine mă cheamă Sonia Maria, pe mama o cheamă Nicoleta, iar pe tatăl meu Tiberiu. Din familia extinsă mai fac parte mătușa, unchiul meu și verișoara Alexia și verișorul Mark. Era să uit de bunicul meu care locuiește puțin mai departe de noi.

Noi sărbătorim împreună marile sărbători de peste an cum ar fi Crăciunul, Anul Nou, Paștele, cât și zile noastre de naștere.

O zi petrecută cu familia mea iubită este o bucurie. În curtea casei mă joc cu animalele mele de companie, o pisicuță și un cățeluș drăgălaș, fac baloane de săpun și cățelușul aleargă bucuros după ele, o ajut pe mama să îngrijească pomișorii și rondoul cu flori, iar cu tata mă plimb seara cu bicicleta.

Uneori mergem pe la bunicul să-l ajutăm la diferite treburi prin gospodărie. Cu verișoara mea mă joc cu păpușile noastre preferate, iar când ne plictisim de păpuși mergem spre bibliotecă și eu fiind mai mare le citesc povești verișorilor mei. Verișorul meu vrea să picteze sau să decupeze diferite imagini din povești.

Iubirea, armonia și înțelegerea sunt ingredientele care fac ca familia noastră să fie atât de frumoasă.

Dudaș Sonia-Maria

Nivel de vârstă: 9 - 10 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Deac Ramona Crina, Ciurdar Maria Minodora

Între prieteni

Pe prietena mea o cheamă Alessia. Noi ne-am cunoscut pe vremea când eram mici fetețe de grădiniță. Sentimentul de simpatie și de atașament reciproc caracterizează legătura noastră de prietenie.

Anul trecut, în vară, am petrecut împreună cu familiile noastre clipe minunate în țara vecină, Bulgaria. Drumul până la punctul de trecere a frontierei a fost unul frumos. Am admirat munții înalți cu pădurile verzi, podișul brăzdat de văi cu ape limpezi și câmpia cu lanurile de porumb, rapiță și floarea soarelui. Noi, fetele, eram numai ochi și urechi atunci când mama prietenei mele ne povestea despre locurile pe care le traversa drumul nostru.

După trecerea de vama românească, ne-am orientat pe drumul care duce spre stațiunea Albena. De pe Google am aflat că Albena este una dintre cele mai frumoase stațiuni de pe litoralul Mării Negre și că numele stațiunii provine de la numele unui personaj dintr-o povestire a unui scriitor bulgar. Eram nerăbdătoare să ajungem acolo. Am fost cazați într-un hotel unde erau multe acvarii cu diferite specii de pești. Plaja curată, nisipul fin, apa caldă numai bună pentru baie au fost cele care ne-au bucurat zilele de vacanță.

Seara, noi două bune prietene, citeam, povesteam și plănuiam noi posibile locuri de vizitat. Am avut o vacanță reușită!

Atitudinea plină de afecțiune a Alessiei, preocupările ei și gustul pentru lectură face ca noi să legăm o frumoasă prietenie asemenea unei „brățări de aur”.

Ionoaia Maria Sofia
Nivel de vârstă: 9 - 10 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesori coordonatori:
Deac Ramona Crina, Ciurdar Maria Minodora

Prietenul meu, Darius

Cel mai bun coleg și prieten al meu este Darius.

Îl consider bun deoarece mă ajută la școală, ne jucăm împreună și vorbim zilnic despre pasiunile noastre: jocurile video preferate și personajele întâlnite în cărțile citite. Preferăm aceleași lecturi, cărți cu teme fantastice, cu personaje rar întâlnite în realitate cât și cărți. Ne jucăm și în curtea școlii. Darius preferă fotbalul, iar eu, baschetul. Ținem cont de preferințele exprimate și jucăm ambele jocuri.

La sărbătorirea zilei mele de naștere, prietenul meu Darius este unul dintre invitați. El este sufletul petrecerii, este glumeț, amuzant și atrage în jurul său și pe cei mai timizi copii.

Darius este un copil foarte talentat și și-ar dori să devină un pictor sau un specialist în arte, ori un desenator de benzi cu personaje fantastice. În copilul Darius am găsit multe din calitățile pe care le am și eu: bunul simț, vorba blândă, dragostea pentru animale, pasiunea pentru lectura cu teme științifico-fantastice.

Pe viitor, doresc să fim mereu împreună și să ne construim în timp prietenia care să dureze cât mai mult, de ce nu o viață. Părinții mi-au spus că prietenii trebuie aleși ținând cont de proverbul „Spune-mi care îți este prietenul să-ți spun cine ești!”

Murariu Daniel-Andrei
Nivel de vârstă: 9 - 10 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesori coordonatori:
Deac Ramona Crina, Ciurdar Maria

În parcul prieteniei

Eram plictisită în camera mea. Stăteam închisă între patru pereți care nu aveau nimic să îmi spună. Mi-a venit ideea de a ieși în parc.

Mi-am luat jucăriile preferate, am deschis ușa și am alergat către parcul din apropierea casei mele. Când am ajuns, mi-am așezat jucăriile pe nisip și am început să mă joc. Deodată am zărit în fața mea o fetiță de vreo doi trei anișori care se ținea de mână cu o doamnă mai în vârstă. Fetița îmi zâmbi fericită cu ochii mari și o privire duioasă. Neștiind ce să fac, i-am întins o găletuță prăfuită cu nisip și o lopățică de culoare roșie ca trandafirul. Ea a luat jucăriile și s-a așezat pe nisip.

- Vrei să te ajut să construiești un castel ? am întrebat-o eu.

- Desigur, mi-a prinde bine un pic de ajutor, răspunse ea cu o voce blândă.

Am început să construim. Trecu vremea și după câteva minute castelul era gata. Arăta ca unul din povești: avea trei etaje, o ușă imensă și multe găuri - geamurile. Apoi, ea mi-a pus o întrebare:

- Vrei să fii prietene ?

Nu am putut să refuz, mai ales că nu mai avusesem niciun prieten până atunci, așa că am acceptat. În acea zi frumoasă am înțeles cum e să ai un prieten și cât de valoros este acest lucru.

Fețeanu Sara

Nivel de vârstă: 9 - 10 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesor coordonator:

Pat Livia

O lecție la zăpadă

Zăpada și gerul au pus stăpânire peste orașul nostru. Eu și prietena mea, Maria, am hotărât să mergem la patinoar. Am închiriat patine și am hotărât să învăț și eu să patinez.

Luciul subțire de gheață, mă făcea să mă țin tot mai greu pe picioare, ca un pui ce încearcă primele lecții de zbor. Sub privirile răutăcioase ale unui grup de fete, prima mea lecție părea ratată din start!

- Ia-mă de mână! îmi strigă atunci Maria.

La început cu greu îmi țineam echilibrul pe lamele subțirele ale patinelor. Obrajii îi simțeam roșii și fierbinți sub lacrimile reci ca gheața. După câteva ture de exersare, mâna mea se desprinde ușor din mâna prietenei mele ca o aripă tremurândă. Pornesc pe cont propriu să înfrunt imensitatea de gheață. Una, două, trei trânte rușinoase și...am reușit!!! Alunec ușor pe scena uriașă ca într-un dans.

În acea zi am învățat să valsez pe gheață dansul prieteniei și am înțeles că pentru acest dans e nevoie de două mâini întinse și o inimă plină de iubire!

Suba Bianca

Nivel de vârstă: 9 - 10 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesor coordonator:

Pat Livia

Jucăria pierdută

Era odată un băiat pe nume Dragoș. El avea o jucărie, un ursuleț de pluș, negru cu maro pe care l-a numit Edi.

Mergând la plimbare, în pădure, la un moment dat s-a așezat lângă un pom. La plecare a uitat ursulețul în pădure. Când a ajuns acasă, a luat masa și a întrebat-o pe mama lui dacă știe unde este ursulețul. Dragoș a stat și a reflectat unde a fost el plecat cu jucăria. Atunci și-a adus aminte că mai devreme a fost în pădure.

A doua zi, Dragoș s-a întâlnit cu prietenul său, Carol. I-a povestit acestuia ce a pățit, cum a lăsat el ursulețul lângă un copac. Nu mai era sigur unde. Cei doi au pornit într-o mica aventură, plănuiind să pună la toți copacii boabe de porumb ca să știe care au fost controlați.

Așa au și făcut, dar nu s-au gândit că în urma lor porumbeii vor mânca toate boabele. La întoarcere, fiind obosiți, au realizat că au ziua a fost fără rezultate.

Ajunși acasă, au făcut planuri pentru următoarea zi. De data aceasta au plecat în pădure însoțiți de Bingo, un câine pechinez foarte isteț. Cu ajutorul lui au găsit ursulețul.

Dragoș și Carol au ajuns acasă fericiți nevoie mare că au găsit jucăria.

Nemeș Stefan

Nivel de vârstă: 7-8 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Ilea Claudia, Ismană Claudiu

Nu vă jucați cu focul!

Într-o zi de toamnă am fost în vizită la verișoara mea de la țară. Noi ne întâlnim des, uneori vine ea la mine, alteori merg eu la ea. Acum a fost rândul meu să merg la ea.

După ce am despachetat lucrurile mele, am hotărât să mergem prin curte să ne jucăm. Nu prea am reușit să ne jucăm, pentru că erau multe frunze pe jos și ne cam deranjau. Atunci, verișoara mea s-a gândit să ardă frunzele din curte. Eu i-am spus:

- Andreea, ai grijă, nu face asta!
- Nu îți fă grijă, eu mă descurc!
- Bine, dar ai grijă! Eu intru în casă puțin.
- Bine! Du-te!

Am intrat puțin în casă să îmi iau telefonul ca să o sun pe mama. După ce m-am întors afară am văzut curtea plină de flăcări. Ea strigă la mine speriată:

- Sună repede la pompieri!
- Acum, așteaptă!

Eu am sunat la pompieri și după ceva timp au venit pompierii și au reușit să stingă focul. Ne-am speriat foarte tare că nu am mai putut scoate un cuvânt. Mie mi-a fost frică să nu ia foc și alte case din jur.

Până la urmă totul s-a terminat cu bine. Și verișoara mea și eu am învățat că nu trebuie să te joci cu focul.

Kabat Iulia

Nivel de vârstă: 8 - 9 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesor coordonator:

Simon Ramona-Maelania

Un nou început

A fost o dată ca niciodată o fetiță pe nume Alexandra. Aceasta provenea dintr-o familie săracă. Ea nu avea prea mulți prieteni, iar la școală era mereu jignită pentru că nu făcea parte dintr-o familie înstărită. Cu toate acestea era norocoasă să aibă o prietenă pe nume Sefora, care mereu îi era alături, cele două fiind de nedespărțit.

Într-o zi, când Alexandra era în drum spre casă, observă cum o vecină alergă spre ea foarte agitată încercând să-i spună vestea care a șocat-o toată viața.

- Maria, ce s-a întâmplat? De ce ești așa agitată?
- Alexandra, îmi pare rău, dar mama ta nu mai este!

Când a auzit acest lucru, Alexandra a rămas înmărmurită pentru că nu își putea imagina viața fără mama ei. Sefora era lângă ea, o îmbrățișă și îi zise:

- Alexandra, vom trece împreună peste asta! Nu ești singură!

După o vreme, tatăl Alexandrei s-a recăsătorit. El muncea prea mult și nu putea să aibă grijă de copii. Fetița și frații ei au crezut că femeia, care acum era mama lor vitregă, îi va iubi la fel de mult cum o făcuse mama lor, dar nu s-a întâmplat așa. Ea îi disprețuia pe copii și nu avea grijă de ei. Alexandra nu mai avea voie să fie prietenă cu Sefora, deoarece mama vitregă avea impresia că Sefora are o influență negativă asupra fetei.

Însă prietenia fetelor nu se putea termina, așa că cele două prietene se întâlneau pe ascuns. Nu a durat foarte mult până când mama vitregă a aflat despre prietenia lor secretă.

– Ți-am spus să nu mai vorbești cu Sefora! spuse ea foarte nervosă. Pentru asta nu te mai las să ieși afară și o să am mare grijă să nu mai vorbești cu ea.

– De ce nu pot să am o prietenă? întrebă Alexandra cu lacrimi în ochi. Sunt atât de singură! Mi-aș dori să îți spun „mamă” și să stai de vorbă cu mine!

După această discuție, mama ei vitregă și-a dat seama că s-a comportat urât cu Alexandra și cu cei doi frați ai ei, chiar și cu Sefora. De atunci totul s-a schimbat în bine, iar Alexandra a început o viață fericită fiind iubită de mama vitregă.

Macovei Maya

Nivel de vârstă: 7-8 ani

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad

Profesori coordonatori:

Ilea Claudia, Ismană Claudiu

Buburuza somnoroasă

Într-o dupămasă călduroasă de vară,
buburuza dormea la soare,

Deodată pe cer apărură niște
nori. Porni vântul.

Deodată începu să plouă.
-Aoleooo!!!

Buburuza alergă să
caute adăpost, să se ferească
de ploaie.

Alegând găsi o ciupercă.Ea
avea pălăria mare.

Bucuroasă se adăposti sub
ciupercă. Se așeză la somn.

Andrieș Alexandru
Nivel de vârstă: 7 – 8 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Indrieș Olga-Cristina

Buburuza și ploaia neașteptată

Este o zi minunată. Buburuza Mimi
stă la soare.

Deodată cerul senin este
acoperit cu o perdea de nori.

După puțin timp o ploaie puternică începe,
iar Mimi, buburuza, rămâne uimită.

Aceasta fuge speriată din calea ploii.

Buburuza găsește adăpost sub o
ciupercă gigantică.

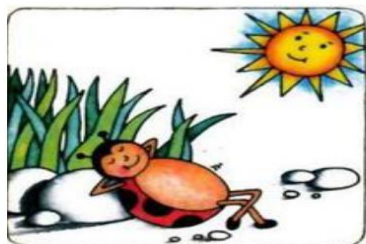
Fericită, aceasta gândește:
-Acum pot dormi liniștită!!!

*Antonilă Antonia
Nivel de vârstă: 7 – 8 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Indrieș Olga-Cristina*

Buburuza Mia

Mia, buburuza cea mică stă la soare.

Norii se adună și buburuza încă doarme.
- Trezește-te, Mia, vine ploaia! spune Soarele.

Picăturile încep să cadă.
-Vai, ce mă fac?

Buburuza fuge speriată.

-Vino și te adăpostește, Mia! zise ciuperca.

-Mulțumesc, ciupercuță!
Acum Mia zâmbește fericită.

Ateș Alexandru
Nivel de vârstă: 7 – 8 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Indrieș Olga-Cristina

Buburuza

-Ce zi frumoasă, numai bine mă bronzez!

- A, ce urâtă zi, nici nu pot să dorm!

-Aoleu, plouă foarte tare!

-A A A, ce plouă pe mine!!!

-Aproape ajung sub ciupercuță!
AAA, ce reci sunt picurii!!!

-Mamă, ce bine e sub ciupercuță!
E foarte mare și moale ciupercuța.

Dihel Ovidiu
Nivel de vârstă: 7 – 8 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Indrieș Olga-Cristina

O zi ploioasă de vară

Buburuza se odihnește la soare.

-Eu stau foarte bine la soare!!!

Buburuza doarme, iar norii
se adună. Soarele este îngrijorat.

Buburuza se sperie.

-Vai, a început ploaia!

Buburuza fuge prin ploaie.

-Merg să mă adăpostesc!

- Ploaia m-a udat! Am
ajuns la ciupercuță!

-Ce bine stau sub ciupercuță!

Vilcu Antonia
Nivel de vârstă: 7 – 8 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesor coordonator:
Indrieș Olga-Cristina

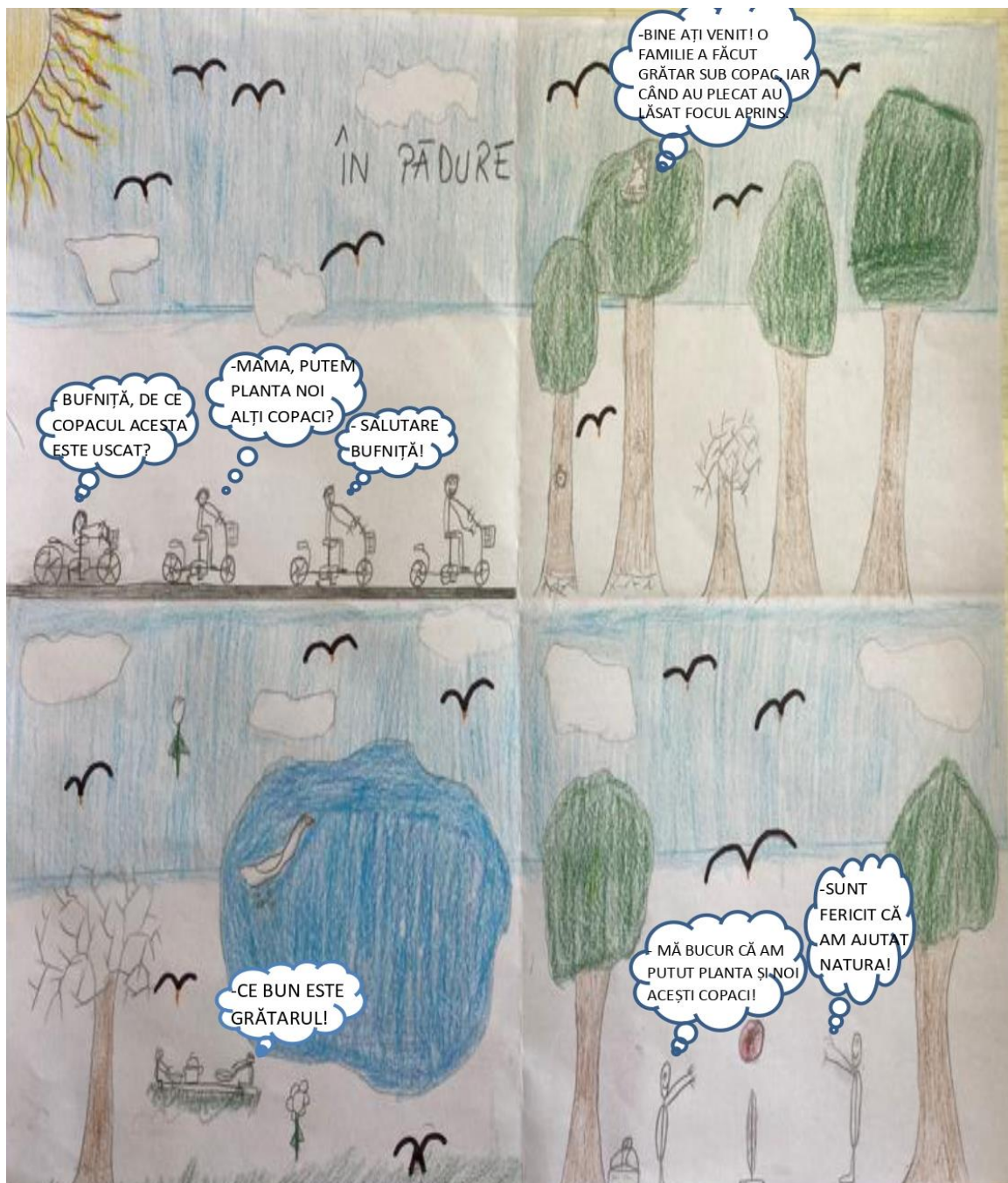
Prieteni

Gaiță Alexandru Daniel
Nivel de vârstă: 6-7 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesori coordonatori:
Fereștean Alina, Vid Mălina

Să ajutăm pădurea!

Cristea Noriela Roberta
Nivel de vârstă: 6-7 ani
Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad
Profesori coordonatori:
Fereștean Alina, Vid Mălina

Proiect ERASMUS+

„Support Roma Children Integration via Multiliteracies and Multimodality
for Language Learning in Early Primary Education”

2020-1-RO01-KA201-080342

Material editat de către:

Inspectoratul Școlar Județean Arad

Școala Gimnazială „Iosif Moldovan” Arad, România

Sprejtinul Comisiei Europene pentru producerea acestei publicații nu constituie o susținere a conținutului care reflectă doar punctul de vedere al autorilor, iar Agenția Națională și Comisia nu pot fi considerate responsabile pentru orice utilizare care poate fi făcută a informațiilor conținute în aceasta.

2020 - 2022

